

opusdei.org

Dopis od preláta (prosinec 2015)

Mons. Javier Echevarría zdůrazňuje ve svém dopise, abychom se připravovali na slavení Vánoc a mohli tak „odhalit touhu po dobru, jež sídlí v hloubi lidského srdce“.

04.12.2015

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Zahájili jsme advent, tyto týdny radostné a nedočkavé přípravy na Vánoce. Opět se mi vybavují slova

svatého Josemaríi z posledních měsíců jeho pozemské pouti, která se týkají této veliké křesťanské slavnosti. Když kontemploval Boží vykupitelské plány, patrné už v Betlémě a v Nazaretě, vedl nás k přemýšlení nad tím, že ***nás Bůh učí oddat se úplně. Pozorujte, jaké je prostředí, kde Kristus přichází na svět. Všecko tu podtrhuje ono bezpodmínečné sebeodevzdání (...).***

Stačilo by připomínat si tyto scény, abychom se my lidé naplnili studem a svatými a účinnými předsevzetími. Je třeba nasáknout touto novou logikou, kterou nastolil Bůh, když sestoupil na zem. V Betlémě si nikdo nic nevyhrazuje. Tam neslyšíme mluvit o mé cti ani o mém čase ani o mé práci ani o mým představách a ni o mých chutích ani o mých penězích. Tam se všecko dává do služeb oné velkolepé Boží hry s

***lidstvem, kterou je vykoupení.
Přemozme svoji pýchu a řekněme
Pánu se vší láskou dítěte: ego
servus tuus, ego servus tuus, et
filius ancillae tuæ (Žl 115,16): jsem
tvůj služebník, jsem tvůj služebník,
syn tvé služebnice, Marie: nauč mě
ti sloužit¹.***

Tato nekonečná Boží láska k lidstvu se znovu také ukazuje obzvláště ve *Svatém roce milosrdenství*, který papež zahájí už 8. prosince, o slavnosti Neposkvrněné. Přidejme do kroku v těchto posledních dnech, aby nás otevření Svaté brány, symbolu Boží shovívavosti, zastihlo dobře připravené přijmout do svých srdcí tolik Božích darů. Napodobujme zbožnost a potřebnost, s jakými sv. Josemaría už od útlého mládí nacházel útočiště v Boží lásce a jeho blízkosti k tvorům.

Vtělení a narození Krista rozžihají veliké světlo nad osudem lidstva,

povoláného k užšímu spojení s Bohem. Instrukce rodiny, v jejímž lůně se rozhodl Pán narodit, nám ukazuje zřetelný odraz intimního společenství tří Osob Nejsvětější Trojice v jednotě jediného pravého Boha. Sv. Pavel prohlašuje, že od Boha Otce *mají původ všechny rody na nebi i na zemi*². Svatá Trojice se staví jako vznešený model jednoty, která má panovat mezi lidmi, také v každém domově. Aby nám to usnadnila a povzbudila nás o tuto jednotu pečovat, rozhodla se otevřít nám pomocí betlémské Svaté rodiny konkrétní cestu, po které můžeme denně kráčet. Nepřipadá vám obdivuhodná něžnost Boha vůči jeho dětem? Mohl se zjevit tisíci různými způsoby, ale zvolil si ten, který nejnázorněji ukazuje něhu jeho srdce. Jak říká v knize Přísloví božská Moudrost, už od stvoření *den co den byla jsem jeho potěšením, před ním jsem si v každou dobu hrála,*

*hrála jsem si na okruhu jeho země,
rozkoší mi bylo stýkat se s lidmi³.*

Světlo Ježíšova narození má v sobě sílu rozehnat temnoty tohoto našeho světa, který se tolika způsoby snaží od Boha vzdálit. Připomíná nám ten prorokem ohlašovaný jas, který nic a nikdo nebude moci zastínit: *lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo⁴*. Toto osvětlení i dnes nadále září ve vši své dobrotě, i když uprostřed žalostných událostí, ke kterým dochází v tolika místech světa, jak jsme i nedávno naříkali. Osvěcuje nás s tímtéž čirým jasem, který rozjasnil betlémskou noc před dvěma tisíci lety. Liturgie Svaté noci nám to každý rok o Vánocích staví před oči a dodává nám pokoj a klid dokonce i ve chvílích, které se mohou zdát nejtemnější. **Pánova přítomnost uprostřed Jeho lidu – říká papež František – odnímá tíhu**

**porážky a chmur otroctví a
nastoluje radost a veselí.**

**Také my jsme tuto požehnanou noc
přišli do Božího domu procházejíce
temnotami, jež obestírají zemi,
avšak vedeni plamenem víry, která
osvětčuje naše kroky, jsme
oživováni nadějí, že nalezneme
„veliké světlo“. Otevřenost srdce
nám také umožní rozjímat o
zázraku onoho dítěte-slunce, které
přichází z výsosti a rozjasňuje
horizont⁵.**

Dcery a synové moji, Vánoce,
skutečný svátek radosti, jsou jasným
pozváním klanět se Bohu a děkovat
mu za jeho laskavost. Tisíce nás, lidí,
kteří se napájíme duchem Díla,
toužíme – jak říkal náš Otec při
jednom vánočním rozjímání –
***reprezentovat celé lidstvo. Jsme si
jistí, že (...) ve všech částech světa –
také na některém místě, kde se
pronásleduje Církev – se najdou***

takové vaše sestry a bratři, kteří se budou cítit být zástupci všech lidí a řeknou Pánu: víme, že ses dnes narodil. Přicházíme se ti poklonit jménem všech stvoření: veníte, adorémus; tato slova jsou totiž odpovědí svaté Církve na ono zvolání andělů, které zaznělo do světa a protrhlo mlčení věků⁶.

Benedikt XVI. před deseti lety poukázal na to, že o těchto svátcích jak liturgie tak lidová zbožnost užívá symbolů, které podtrhují význam Vánoc. Světlo a ozdoby připomínají touhu po dobru, která sídlí v hloubi lidského srdce: «Světlo dobra, které přemáhá zlo, lásky, která překonává nenávisť, života, který potírá smrt»⁷. Proto «když vidíme ulice a náměstí měst ozdobené zářícími světly, připomínejme si, že tato světla poukazují na jiné světlo, neviditelné pro oči, ne však pro srdce. Zatímco je obdivujeme a zapalujeme svíce v kostelích či osvětlujeme betlém a

vánoční stromek v našich domovech, ať se naše duše otevírá pravému, duchovnímu světlu, které přišlo pro všechny lidi dobré vůle. Bůh narozený v Betlémě z Panny Marie je s námi, je hvězdou našeho života»⁸.

Snažme se, aby se vnější detaily, které zkrášlují Vánoce v našich domovech a na mnoha jiných místech, nezredukovaly jen na jakési *bengálské ohně*⁹, ale aby vždy byly prostředky pomáhajícími velkoryseji přivítat Ježíše. Svým jednáním napomáhejme tomu, aby si mnoho lidí uvědomilo, co tato Svatá noc znamená, abychom se všichni chovali jako dobré Boží děti.

Pannu Marii, se sv. Josefem, pozorujme, jak pečuje o Ježíše, právě narozeného v chudé jeskyni, která jim v Betlémě poskytla přístřeší. Zvyk stavět betlémy je skvělým připomenutím toho, že božské Slovo si mezi námi zřídilo příbytek¹⁰.

«Takový betlém je výrazem našeho očekávání, že Bůh se k nám přibližuje, že Kristus se k nám přibližuje, ale je také výrazem díkůvzdání tomu, který se rozhodl sdílet naše lidské podmínky, v chudobě a prostotě»¹¹.

Nenechme, aby se tento obyčej v křesťanských domovech opomíjel. Začněme s tím, že jej s upřímnou láskou budeme umisťovat ve svých domovech – alespoň ústřední postavičky – a doporučovat to svým přátelům a známým. Mnozí z nás vzpomínáme s nadšením na to, jak jsme jako malí stavěli jesličky, možná s pomocí rodičů anebo starších sourozenců. Také náš zakladatel vzpomínal s radostí na tyto chvíle; opravdu, mnoho let uplynulo od jeho dětství, když napsal: ***Vánoční zbožnost. – Nepousmívám se, když tě pozoruji, jak stavíš korkové hory betlémské jeskyně a ke vstupu umisťuješ prostoduché hliněné***

figurky. – Nikdy ses mi nezdál být více mužem než teď, kdy působíš jako dítě¹².

V betlémské jeskyni se dotýká nebe se zemí, protože tady se narodil Stvořitel světa, Vykupitel lidí. Z tohoto místa se šíří jas, který je pro všechny časy; i pro ten náš, který tak potřebuje božské nasměrování. Když se připravujeme **znovu oslavit Pánův příchod a budeme uvažovat nad tím, že jeho radostí je přebývat s lidskými syny, naplníme se nadějí: Deus prope est, Pán se k nám stále přibližuje, v každé chvíli zůstává po našem boku¹³.**

Zakončím slovy Svatého otce, která nás vyzývají k důvěře v Boha a nadpřirozenému optimismu. Když mluví o Vánocích, nabízí nám několik otázek: **Jak přijímáme Boží něhu? Dovolím, aby se mě dotknul, nechám se od něho obejmout, anebo mu nedovolím, aby se**

přiblížil? (...). To nejdůležitější není hledat jej, ale dovolit, aby to byl on, kdo mě hledá, kdo mě najde a s láskou pohladí. To je otázka, kterou nám toto Dítě pokládá už jen svojí přítomností: dovolím Bohu, aby mě miloval?¹⁴

Jak dobře chápete, nemohu zakončit tyto řádky, aniž bych ještě poděkoval za modlitby, kterými jste mě doprovázeli během mého pobytu na Klinice Navarrské univerzity. Cítil jsem se velmi podpírán vámi všemi. Buďte i nadále sjednoceni s mými úmysly, které jsou shrnuty v prosbě za Církev a za papeže, za vás a za celý svět, aby dosáhl klidu a pořádku, který Kristus, *Kníže pokoje*¹⁵, přišel přinést na tuto zem.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. prosince 2015.

1 Sv. Josemaría, *Dopis 14-II-1974*, č. 2.

2 *Ef* 3,15.

3 *Př* 8,30-31.

4 *Iz* 9,1.

5 Papež František, Homílie, 24-XII-2014.

6 Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímání, 25-XII-1968.

7 Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 21-XII-2005.

8 *Tamtéž*.

9 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 247.

10 Srv. *Jan* 1,14.

11 Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 23-XII-2010.

12 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 557.

13 Sv. Josemaría, Vánoční
blahopřání, prosinec 1968.

14 Papež František, Homílie, 24-
XII-2014.

15 *Iz 9,5.*

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-prosinec-2015/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-prosinec-2015/) (25.03.2025)